

Z Foxíkova zápisníku

JSI - LI V PRÁVU - ZVEDNI HLAVU

část I.

Ahoj kamarádi,

u nás v lese právě začíná krásný podzimní den. Jenom jsem vystrčil hlavu z nory, už mi na čumáku přistál žlutý list, který spadl ze stromu nad námi. Chvilku jsem se na něj díval, jak se kolíbá, hned na jednu stranu a hned zase na druhou, až mně z toho začalo lechtat v nose. Pak už přišlo jen jedno obrovitánské a hlasité kýchnutí, a ten žlutý krasavec se vznesl zpátky ke svým kamarádům, kteří ještě čekali ve větvích až přijde jejich čas. Chvilku jsem jej pozoroval, jak neochotně padá k zemi, točí se a dělá neuvěřitelné vzdušné kotrmelce. Pak mi ale ten osamělý akrobat zmizel za trnitým keřem. Vyběhl jsem z nory ven a zvědavě vyhlížel, kde skončil jeho neodvratný, ale nádherný pád. A jak se tak dívám a hledám, najednou „pic lišku do kožíšku“. Pichlavý kaštan, co padal hned za tím listem, se trefil rovnou do mojí zadnice. „I ty kuliferdo dřevěnej, to jsi určitě udělal schválně“. Podíval jsem se do koruny toho zlomyslného stromu a výhružně na něj zavrčel. „A má dost“, říkal jsem si, když ten pot'ouchlý kaštan ustrašeně zašuměl listím, které mu ve větvích ještě zbylo. Ale ouha! Bum

a báb další pichlavá koule se mi trefila rovnou mezi uši. Tak to už ten olistěný špalek opravdu přehání. Copak on neví, že to bolí? Copak neví, že kdyby mě trefil třeba do oka, že už bych až do konce svého liščího života nemusel vidět žádného z těch barevných artistů podzimu? Řeknu vám kamarádi, s takovými škodolibými, pot'ouchlými a hloupými obejdy je těžké pořízení. Já vím, že i na vaší škole nebo ve vašem domě se pár takových nezbedníků najde. A jestli chcete, tak vám prozradím, co mi radil můj táta vždycky, když jsem byl moc smutný a zoufalý. Povídal: „Foxíku, když jsi v právu, tak zvedni hlavu“. Tuhle radu můj táta slyšel, když pan polesný doma vyprávěl o trampotách svého synka Jakuba. A protože vím, jak těžké, bolestné a smutné je takové trápení s lidmi, kteří vám dělají různé naschvály, budu vám příběh malého Jakuba vyprávět. Třeba se z něj něčemu přiučíte. Tak jako já.

Škola, do které chodil Kubík pana polesného, byla jako každá jiná. Mnoho dětí v mnoha třídách, o moc méně učitelů a učitelek, jedna paní ředitelka a taky jeden pan školník, který však vydal aspoň za tři obyčejné školníky dohromady. Kubík byl takový tichý a hodný kluk. Chodil do čtvrté třídy a ze všeho nejvíc se zajímal o zvířátka, kterých bylo kolem jejich hájovny dost a dost. Hodně o nich věděl, protože je dokázal pozorovat celé dlouhé hodiny. Byl přitom potichoučku jako myška. Neřekl ani slůvko, ba ani slabiku, málem ani nedýchal. Zvířátka vůbec nevěděla, že tam je a že je pozoruje.

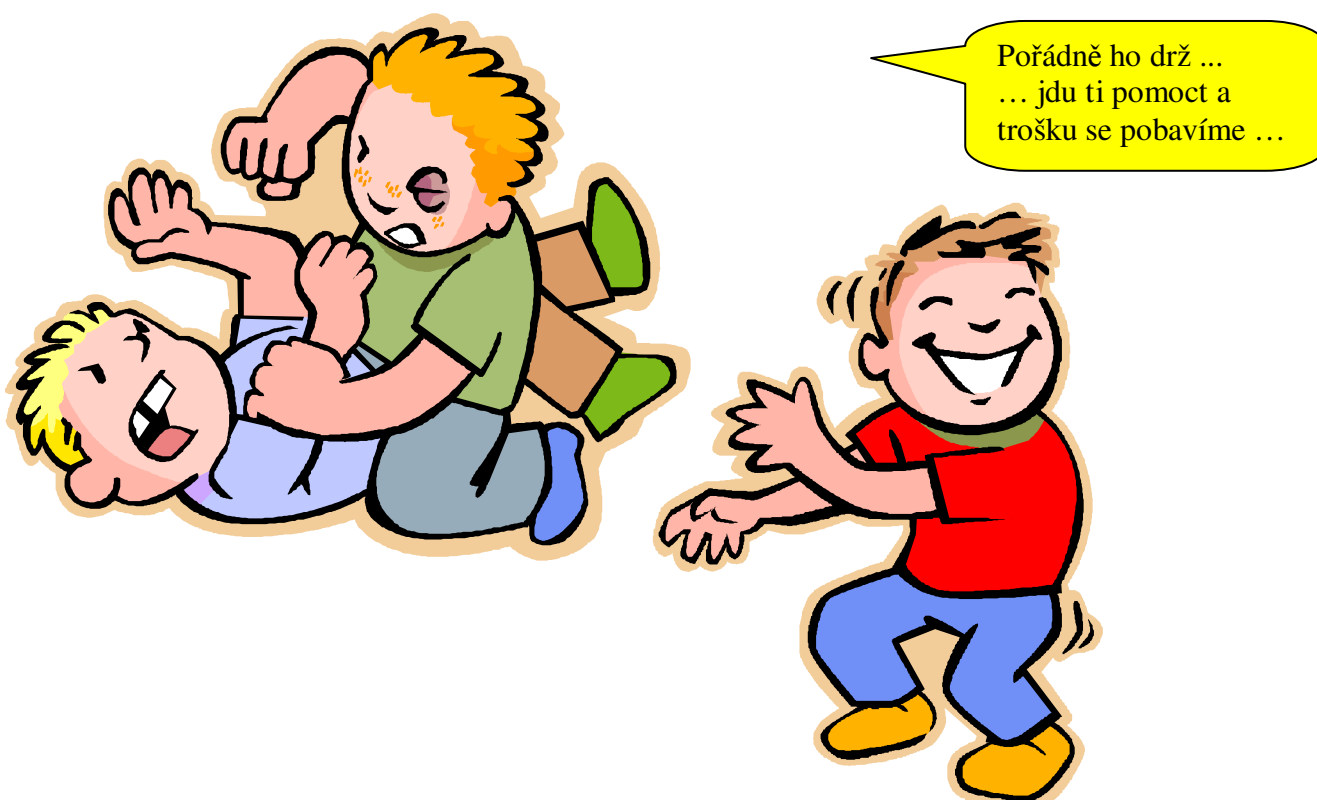
Copak o to, učil se dobře, a když se paní učitelka na něco zeptala, tak skoro vždycky znal správnou odpověď, ale jinak byl ve škole stejně tichý a nemluvný. A to byl nakonec také důvod, proč si ho vybrali dva největší hejhulové a zlotřilci, kteří chodili do páté třídy a jejich učebna byla hned vedle té, do které chodil Jakub.

Jednoho dne, když zazvonilo na velkou přestávku, vyšel Jakub na chodbu a zamířil si to k oknu, ze kterého bylo vidět na vzrostlou borovici. Na tom jehličnanu nebylo nic zvláštního, ale to co Kubu zajímalo byla veverka, která každý den vyplňovala jeho volný čas o přestávkách. Jak byl Kubík zabraný do pozorování, vůbec si nevšimnul, že k němu přicházejí dva starší spolužáci Jarek a Tomáš. Byli to právě ti „hejhulové“ a „zlotřilci“, o kterých už jsem vám říkal. Potichu se k němu zezadu přiblížili, a potom nic netušícího Jakuba prudce udeřili do zad. Byla to taková rána, že Kuba bolestivě narazil do radiátoru topení, který byl pod oknem. V tu chvíli už také pochopil, že jeho každodenní trápení opět začalo.

Ano ano kamarádi, asi už tušíte, že to dnešní hloupé chování Jarka a Tomáše nebylo poprvé. Ti dva moulové a mezuláni takhle trápili Jakuba každý den. Vždycky na něj vymysleli nějakou

tu „legrácku“, která ale Jakobovi moc a moc ubližovala. Ale to přece nejde, abychom si takhle způsobovali bolest. To máte jako s tím poťouchlým kaštanem u nás v lese. Pro něj, Jarka i Tomáše je to náramná sranda, ale pro ty ostatní zase moc a moc bolesti a trápení.

Jakub se chtěl chytit za břicho a hrudník, které ho po nárazu na topení moc bolely, ale Jarek mu držel levou a Tomáš pravou ruku. A aby toho nebylo málo, tak mu dlaně přitiskli na rozehřátý radiátor topení. Podzim už pomalu končil a nastávala zima jak se patří. Proto také pan školník dobře zatopil, a tak nešťastnému Jakobovi vyhrkly slzy do očí, jak jej dlaně bolestivě pálily. Samou bolestí si ani nevšimnul, že společně se zvoněním povolilo sevření jeho mučitelů. Rychle si utřel slzy a utíkal zpět do třídy. Když začala hodina, tak Jakub přemýšlel, jestli se má paní učitelce svěřit, ale bál se, že si o něm budou spolužáci myslet, že je žalobníček a rozmazlený ufňukánek. Navíc, kdo ví jestli by potom Jarek s Tomášem nebyli ještě krutější a vynalézavější.

Ale, ale, ty jeden Kubo, Kubulo a Kubikulo, to dá přece rozum, že si to nesmíš nechat líbit. Jaképak fraky s takovými loupežníky, kteří si dovolují na mladšího a ještě k tomu slabšího. Jakýpak „ufňukánek“ a „žalobníček“? Proto přece máme kolem sebe kamarády a kamarádky, paní učitelky a pány učitele, maminku a tatínka a vůbec lidi, kteří nás mají rádi, a kteří nám mohou pomoci a poradit. Nikdy není hanbou požádat jiného člověka o pomoc. Za to se nikdo nemusí stydět. Stydět by se měli ti, kteří by Kubovi nepomohli. A jakože jedle nejsou bedle, tak paní učitelka by určitě pomoc neodmítla. To si děti dobře zapamatujte.

Na další přestávku se Jakub vůbec netěšil. Vlastně se jí spíš bál. Proto byl rád, když zazvonilo a přidal se k němu jeho spolužák Lojzík, který s ním seděl v lavici. Když vycházeli na chodbu, tak se Kuba opatrně rozhlížel. Ty dva darebáky nikde neviděl. Jakub s Lojzíkem proto zamířili k záchodkům na opačném konci chodby. Ale co čert nechtěl, když byli pár kroků od nich, tak se ve dveřích oba lumpové objevili jako zjevení. Jakub chytil Lojzíka za ruku a rychle ho vedl pryč, co nejdál od bolesti a utrpení, které v Kubových očích Jarek s Tomášem představovali. Byli to také oni, kteří Jakobovi a jeho kamarádovi zastoupili cestu zpět do třídy. Nebylo kam utéct a kam se schovat. Nakonec se všichni ocitli u toho nešťastného okna s výhledem na borovici. Jakub nespouštěl oči z obou násilníků. Opatrně se odtahoval od horkého topení. Dobře věděl, co by mohlo následovat. Lojzík pořád ještě netušil, co se vlastně děje a tak jen nechápavě hleděl střídavě na Jakuba a Jarka s Tomášem. Ti se tentokrát jen výsměšně dívali na Jakuba a hlasitě se pochechtávali. Za oknem poskakovala naše veverka a chvílemi vypadala jako

by všechno se zájmem sledovala. Jarek s Tomášem si jí také všimli a v okamžiku se začali Jakobovi posmívat. Tentokrát se cílem jejich výsměchu stala Jakobova rovnátka na zuby. Přirovnávali Jakuba k „veverčákovi“ a smáli se přitom tak hlasitě, že se ostatní děti na chodbě zastavovaly, aby zjistily, co se vlastně stalo. Jakub se styděl až hrůza. Takovou ostudu snad nepřežije. Kamarád Ložník jej chytil kolem ramen a odvážně s ním vyrazil směrem ke třídě.

Milion sršňů, vos a čmeláků bych těm hlupákům dal nejraději do kalhot. Možná si řeknete, že se přece nic nestalo, že tentokrát Jakobovi nikdo neublížil, ale to se kamarádi moc pletete. Takové ponižování a zesměšňování, to kolikrát bolí stejně, jako když vám pálí ruce na topení. Jenže tohle bolí tam uvnitř, kde máme dušičku a srdíčko a často se takové bolení léčí mnohem déle než ty spálené ruce. Zkrátka a dobře kamarádi, to se mezi lidmi nemá dělat. Je to hloupé, zlé a moc to ubližuje. Ale co naplat, takových hlupáků, hupajdů a zlých lidí kolem nás chodí dost a dost. A i přesto, že tenhle příběh ještě zdaleka nekončí a dopovíme si jej až příště, tak si pro dnešek pamatujte, že kolem sebe máte, kromě těch hlupáků, i lidi, kteří vám rádi pomohou. Nestyd'te se za nimi přijít. JSTE V PRÁVU A TAK ZVEDNĚTE HLAVU!

